

150

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1955 r.

w sprawie uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników, o których mowa w § 3, zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, utworzonych w trybie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38).

2. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Prezesem Państwowej Komisji Etatów zastosować przepisy rozporządzenia w stosunku do pracowników zatrudnionych w instytutach lub placówkach naukowych utworzonych w innym trybie, aniżeli wskazany w ust. 1, lub placówkach nie mających charakteru technicznego.

§ 2. 1. W instytutach, o których mowa w § 1, przez nazwę „zakład” rozumie się komórkę naukowo-badawczą lub techniczną, a przez nazwę „dział” — komórkę funkcjonalną.

2. Zakłady i działy dzielą się w zasadzie na stanowiska pracy; w uzasadnionych przypadkach zakłady mogą dzielić się na pracownie lub laboratoria, a działy — na sekcje.

§ 3. 1. Pracownikami inżynieryjno-technicznymi w rozumieniu rozporządzenia są pracownicy zatrudnieni w zakładach oraz w działach: ogólnotechnicznych, planowania, dokumentacji i informacji naukowo-technicznej, o ile posiadają kwalifikacje określone w § 5 ust. 1, oraz w działach inwestycji i zaopatrzenia materiałowego, o ile posiadają kwalifikacje inżyniera lub technika.

2. Pracownicy instytutów naukowo-badawczych zatrudnieni w działach wykonujących funkcje administracyjno-gospodarcze, jak również pracownicy pełniący czynności administracyjno-obługowe, a zatrudnieni w zakładach oraz w działach, o których mowa w ust. 1, pobierają uposażenie według ogólnych zasad obowiązujących pracowników administracji państwowej.

§ 4. 1. Samodzielni pracownicy nauki zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych nie podlegają przepisom rozporządzenia i pobierają uposażenie według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 42, poz. 187).

2. Pomocniczy pracownicy nauki, zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych, są wynagradzani według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki z tym że właściwy minister może w przypadkach uzasadnionych zakresem pracy lub odpowiedzialności pomocniczych pracowników nauki zezwolić na wynagradzanie tych pracowników według przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w gospodarstwach pomocniczych instytutów naukowo-badawczych.

§ 5. 1. Uposażenie zasadnicze pracowników inżynieryjno-technicznych ustala się w zależności od stopnia posiadanych kwalifikacji, jak następuje:

	miesięcznie złotych
1) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej siedmioletnią praktykę w placówce naukowo-badawczej bądź w zakładzie produkcyjnym	1750—2050
2) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej pięcioletnią praktykę w zakładzie produkcyjnym lub placówce naukowo-badawczej	1500—1750
3) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej trzyletnią praktykę w zakładzie produkcyjnym lub placówce naukowo-badawczej	1300—1500
4) posiadający ukończone studia wyższe	920—1300
5) technik posiadający ukończone technikum i co najmniej czteroletnią praktykę na stanowisku technika	1000—1300
6) technik posiadający ukończone technikum	700—1000
7) laborant, kreślarz posiadający ukończoną szkołę zawodową i co najmniej czteroletnią praktykę	800—1100
8) laborant, kreślarz posiadający ukończoną szkołę zawodową	650—800

2. Posiadanie wymaganego przepisami ust. 1 stopnia kwalifikacji w zakresie wykształcenia uzasadnić można dowodem ukończenia zakładu, kursu lub studiów uznanych przez właściwe władze za równorzędne z wymienionymi w przepisach ust. 1 lub też złożenia egzaminu określonego przez właściwe władze.

3. Uposażenie przewidziane w ust. 1 przysługuje pracownikom inżynieryjno-technicznym zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

4. Pracownikom inżynieryjno-technicznym zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy, odpowiadającym połowie etatu, przysługuje uposażenie w wysokości połowy stawki wymienionej w ust. 1.

5. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów dostosować określoną w ust. 1 nomenklaturę stanowisk, rodzaj wykształcenia wyższego (pkt 1, 2 i 3) oraz średniego (pkt 4 i 5), a ponadto rodzaj praktyki do niezbędnych potrzeb wynikających z odmienności zadań instytutu naukowo-badawczego.

§ 6. 1. Ustala się dodatki za kierownictwo określone w stosunku procentowym od uposażenia zasadniczego dla pracowników inżynieryjno-technicznych, zajmujących następujące stanowiska:

1) dyrektor instytutu naukowo-badawczego	50%
2) zastępca dyrektora Instytutu naukowo-badawczego	30%
3) kierownik zakładu, działu, oddziału terenowego	20%

4) kierownik pracowni, sekcji lub warsztatu, zatrudniających co najmniej pięciu pracowników 15%.

2. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może przyznać dodatek za kierownictwo pracownikowi kierującemu pracownią, sekcją o obsadzie mniejszej, aniżeli przewidziana w ust. 1 pkt 4, jednakże co najmniej trzyosobowej.

§ 7. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w ramach zatwierdzonych kredytów przyznać pracownikowi inżynieryjno-technicznemu z tytułu szczególnych osiągnięć w pracy badawczej lub wyjątkowych zasług w dziedzinie organizacji pracy instytutu dodatek w wysokości nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego.

§ 8. 1. Robotnicy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych otrzymują następujące wynagrodzenie godzinowe:

Lp.	Kwalifikacje	Stawka za jedną godzinę w złotych
1	Robotnik wysokokwalifikowany, wykonujący samodzielnie skomplikowane i precyzyjne roboty	5,00 — 6,00
2	Kwalifikowany robotnik wykonujący pod nadzorem skomplikowane i precyzyjne roboty	3,60 — 4,60
3	Robotnik	2,50 — 3,20
4	Uczeń	1,80

2. Robotnik pracujący, a ponadto nadzorujący i organizujący pracę brygady, otrzymuje dodatek w wysokości 20% stawki godzinowej.

3. Za wykonanie prac w terminie i w dobrej jakości robotnicy o kwalifikacjach wymienionych w pkt 1 lp. 1 — 2 mogą otrzymać premię w wysokości do 25% stawki podstawowej.

4. O wysokości premii i jej przyznaniu decyduje dyrektor instytutu na wniosek kierownika zakładu.

5. Dyrektor instytutu naukowo-badawczego może w szczególnych przypadkach zlecać robotnikom zatrudnionym w instytucie w ramach zatwierdzonego funduszu płacić wykonanie szczególnie precyzyjnych i nie powtarzających się robót za specjalnym wynagrodzeniem, którego wysokość powinna być z góry ustalona i podana do wiadomości robotnika.

§ 9. 1. Pracownikom inżynieryjno-technicznym i robotnikom, którzy wykonują prace w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Szczegółowe wykazy prac, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość procentową dodatku zależną od stopnia szkodliwości i uciążliwości pracy ustala właściwi ministrowie w drodze zarządzeń uzgodnionych z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Zdrowia i Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 10. 1. W przypadkach wykonywania przez pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia mogą do tych pracowników mieć odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174), a także przepisy art. 10 ustawy o urlopiach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu w brzmieniu ustawy z dnia 20 marca 1950 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 123).

2. Skrócenie czasu pracy w trybie ust. 1 nie wyklucza możliwości przyznania dodatku specjalnego, przewidzianego w § 9.

§ 11. 1. Pracownicy inżynieryjno-techniczni są pracownikami o niernormowanym czasie pracy i nie mogą być wynagradzani za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy.

2. Robotnicy są pracownikami o normowanym czasie pracy i mają prawo do dodatków za pracę w godzinach przekraczających tygodniowy wymiar czasu pracy, określony w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami). Dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych wypłaca się według art. 16 powołanej ustawy. Ilość godzin nadliczbowych na jednego robotnika nie może przekraczać 120 godzin w stosunku rocznym.

3. Za dyżury niezbędne dla wykonania prac naukowo-badawczych, a trwające nieprzerwanie co najmniej

4 godziny poza czasem normalnej pracy, pracownicy inżynieryjno-techniczni otrzymują wynagrodzenie dodatkowe w wysokości jednej sto siedemdziesiątej piątej części otrzymywanego miesięcznego uposażenia zasadniczego za każdą godzinę dyżuru.

4. Robotnicy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych mają prawo do urlopów wypoczynkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopiach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 17, poz. 365 z późniejszymi zmianami). Robotnicy, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia korzystali z dłuższego wymiaru urlopu wypoczynkowego, zachowują dotychczasowe uprawnienia w zakresie urlopu wypoczynkowego na okres pracy w danym instytucie.

§ 12. 1. Za konkretne osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, wykonywanie prac w należytej jakości i określonym terminie pracownikom inżynieryjno-technicznym i robotnikom mogą być przyznane nagrody w wysokości nie mniejszej niż 300 zł, lecz nie przekraczającej 100% zasadniczego uposażenia miesięcznego danego pracownika, a w ciągu roku 300% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

2. Nagrody przyznaje:

- 1) dla dyrektora instytutu i jego zastępców — właściwy minister (kierownik centralnego urzędu),
- 2) dla pozostałych pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników — dyrektor instytutu na wniosek kierownika zakładu lub działu.

§ 13. Pracownicy, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przysługiwałoby uposażenie niższe od otrzymywanego na podstawie dotychczasowych przepisów, otrzymują przez czas pozostawania na dotychczasowym stanowisku dodatek wyrównawczy do poziomu uposażenia dotychczas przez nich pobieranego.

§ 14. W stosunku do pracowników zatrudnionych w instytutach określonych w § 1 ust. 1 i 2 traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1951 r. o uposażeniu pracowników nauki (Dz. U. z 1951 r. Nr 21, poz. 165 i Nr 63, poz. 430 oraz z 1953 r. Nr 5, poz. 8 i 9).

§ 15. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

K O M U N I K A T

Ustalono, iż w niektórych urzędach i instytucjach państwowych znajduje się nadmiar kompletów Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego z lat ubiegłych, podczas gdy inne jednostki, zwłaszcza nowopowstałe, kompletów takich nie posiadają, co utrudnia im pracę.

Celem najbardziej racjonalnego wykorzystania kompletów Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego znajdujących się w posiadaniu urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych uprasza się:

- 1) o dokonanie analizy, czy posiadana ilość kompletów Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego z lat ubiegłych nie przekracza istotnych potrzeb bieżących;
- 2) o przekazanie zbędnych kompletów Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego bądź jednostkom nadrzędnym lub podległym (po ustaleniu że jednostkom tym komplety są potrzebne), bądź też Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Bracka 20a.

Przekazywanie kompletów powinno być dokonywane nieodpłatnie.

Powyższe dotyczy pełnych i z niewielkimi brakami rocznych lub półrocznych kompletów Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego oprawionych i nie oprawionych, a nie pojedynczych egzemplarzy tych wydawnictw z lat ubiegłych.

Administracja Wydawnictw
Urzędu Rady Ministrów

Reklamacje z powodu niedoreczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów Warszawa Bracka 20a w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna pl. 3 Krzyżów 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127 w kasach Sądów Wojewódzkich w Białymstoku, Gdańsku, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Stalinoogrodzie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnobrzegu, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne Warszawa al. Stalina 1/3

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów Warszawa ul. Bracka 20a

Huczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie ul. Tanika 1
